

Lindner Elek

1889 – 1977

1977. február 3-án meghalt Lindner Elek a Fővárosi Élelmiszerellenőrző és Vegyvizsgáló Intézet negyedik igazgatója.

1889. november 14-én született „Óbuda-Újlakon”; Óbudához fűtékek családjának ősi hagyományai, hiszen apja, a fővárosi igazgató-tanító óbudai származását 1686-ig, a törökmegszállta Óbuda felszabadításáig vezette vissza. Középiskolai tanulmányai elvégzése után a Műszaki Egyetem vegyész-mérnöki karán szerzett diplomát. Egy éves katonai szolgálat után 1913-ban az Országos Chemiai Intézetben kezdte meg szakmai pályáját, de már 1914 januárjában a főváros szolgálatába lépett: a Fővárosi Vegyészeti Intézetbe. 1914 nyaratól kezdve katonai szolgálatot teljesített, közben megnősült, az ugyancsak óbudai Schopp képfestő Irma lányát vette feleségül.

A Vegyészeti Intézetben főként az Intézet technikai laboratóriumában dolgozott, de ismereteit kiterjesztette az intézet valamennyi laboratóriumának munkájára: tej-, bor-, gabona-, sütő-, édesipari stb. vizsgálatokat végzett. A II. világháborúban nem teljesített katonai szolgálatot, de tevékenyen részt vett a polgári védelemben; megszervezte és kiépítette a fővárosi épületek tetőszerkezetének „lángmentesítését”, a technikai vegyvédelmi eljárást, melynek biztonsági ellenőrző vizsgálatait az intézetben végezték az ő irányítása alatt.

A német és fasiszta megszállás és a főváros hídjainak felrobbantása után nem menekült el a németeket követő fővárosi vezetőkkel, hanem itthon maradt és Budán várta be a felszabadító szovjet csapatokat; ezek segítségével az ő irányításával kezdték meg Budán 3 laboratóriumban a főváros budai részének újjáépítését: az életben maradt lakosság víz- és élelmiszerellátásának biztosítását. Pest és Buda újra egyesítése után az intézetben, a Város-házán folytatta munkáját a Főváros teljes újjáépítéséért. *

*A főváros és folyóiratunk történelmének lényeges eseményeiről folyóiratunk 21. 79. oldalán számolt be. (szerk.)

1948. október 10-én a Főváros Tanácsa az Intézet igazgatójává nevezte ki.

1955-ben az ő általa vezetett intézetből indult ki folyóiratunknak az Élelmiszervizsgálati Közleményeknek, az első élelmiszeranalitikai szaklapnak megindítása. Folyóiratunkat mindenkor őszintén támogatta, amiért 1973-ban, a húsz éves fennállásának alkalmával őszintén köszönetet mondottunk.

Ő szervezte át 1958-ban az Élelmezésügyi Minisztérium szakmai felügyelete alatt álló Fővárosi Vegyészeti és Élelmiszervizsgáló Intézetet, hazánk élelmiszerellenőrzésének és élelmiszervizsgálatainak megfelelő modern intézetté, az egyes élelmiszeriparágaknak megfelelő formában.

1959-ben fővárosi szolgálatának 45. évében vonult nyugdíjba.

Mint vezetőt és mint munkatársat a végtelen megértő, segítőkész, de igazságos határozottság jellemezte: higgadt, széles látókörű tapasztalataival segítette és serkentette munkájuk, feladataik elvégzésében beosztottait és munkatársait.

Nem akadályozta, hanem támogatta az Intézetből kiindult tudományos, kutató jellegű tevékenységet, melyet megbecsült és elismert, ezért munkatársai közül hazánk élelmiszertudományának nagyjai kerültek ki.

Talán „puritán” szerénységének tudható be, hogy mély szakmai ismereteit idegenek előtt nem burkolta felületes mutatós köntösbe – önmagát nem propagálta, tudását, munkáját és eredményeit az alapvető emberi tulajdonságok mélységében kell értékelni.

Volt munkatársai és kortársai fájó szívvel, szomorúan de büszkén emlékeznek meg az Intézet egyik nagy igazgatójáról, kitől folyóiratunk gyászkoszorújának feliratával búcsúzik: ... „Vale”

Kottász József